

LAUDATIO

Prof. CRISTINA MANDAE

La 27 aprilie 2014, o idee, conturată cu mult timp înainte, s-a materializat prin apariția nr.1 al revistei Colegiului Național „Ana Aslan” Timișoara - ASLANA(R)VISTA. Acesta a fost începutul unui demers colectiv - Direcțiune, profesori, elevi, absolvenți - pentru a face cunoscută întreaga frenezie educativă, culturală, științifică, artistică, literară care a cuprins instituția noastră, începând cu anul școlar 2013-2014.

Perioada anilor 2013-2020 a fost una prolifică în istoria Colegiului Național „Ana Aslan” Timișoara. De la rezultatele meritorii obținute la Examenul de Bacalaureat sau la Olimpiadele școlare (matematică, biologie, religie-etapele naționale), la diversitatea de proiecte educaționale și culturale precum: participarea elevilor și profesorilor la sesiuni științifice,

simpozioane, festivaluri de teatru, concursuri pe teme de educație, istorie, Ziua Europei, Ziua Limbilor Moderne, Gastronomie și Film, „Timișoara-oraș European”, „Sanitarii Pricepuți”, „Aslanii au talent”, „Public Speaking”, „Oktoberfest”, acțiuni de voluntariat organizate de Consiliul Școlar al Elevilor, competiții sportive - totul s-a derulat cu entuziasm și bucurie! Bucuria afirmării și a întrecerii, bucuria aplauzelor și a diplomelor, bucuria de a fi împreună!

După ani de zile de lentoare, de ezitări și de neasumări, când Colegiul Național „Ana Aslan” era un fel de „locul în care nu s-a întâmplat nimic” și în care intențiile, inițiativele și dorința de a încerca ineditul s-au izbit constant de un zid și de opacitatea „factorilor decidenți”, iată că „Noua Administrație” - respectiv doamnele director prof. Adriana Sapon și dr. Cosmina Chihai - a fost, încă de la debut, receptivă la orice provocare. Deschiderea, empatia, eleganța au devenit norme de conduită iar atmosfera relaxantă, plăcută și prietenoasă - un alt „modus vivendi” la Aslan!

Și astfel, a fost posibilă apariția noilor „branduri” ale școlii: „ASLANA(R)VISTA”, Trupa de teatru „ASLĂNEȘTII”, Gala Absolvenților, „Sanitarii Pricepuți”, „Junii Aslanului”, Sărbătoarea Crăciunului, Serbarea dedicată Zilei de 8 Martie, „OKTOBERFEST”, Team-building „Comunicare și bune practici în educație”(Belgrad și Budapesta - două ediții fabuloase!). Totul a fost inventat și reinventat! Iar rezultatele nu au întârziat să apară: tot mai mulți elevi și profesori implicați în activitățile extracurriculare, tot mai mulți „autori” publicați în revistă, o paletă tot mai largă de preocupări ale cadrelor didactice și ale elevilor școlii. Adică, o adevărată emulație! Școala a devenit tot mai cunoscută și apreciată pentru seriozitate, competență și rigoare.

„Nu zidurile fac o școală, ci spiritul care domnește într-însa” - spunea Regele Ferdinand I al României Mari. La Colegiul Național „Ana Aslan” Timișoara spiritul se armonizează cu sigla: o școală cu (RE)NUME!

NOI, PROFESORII DE LA „ASLAN”

Acest număr aniversar al publicației noastre este consacrat celor care și-au dedicat toată dăruirea și pricepera în slujba unui ideal măreț – acela de a forma caractere și spirite îndrăznețe. O misiune dificilă, dar plină de realizări și empatie.

Vă oferim, în paginile următoare, o mică parte din abnegația, gândurile și experiențele dascălilor noștri

2

Întrebări:

1. De când faceți parte din corpul didactic al Colegiului Național „Ana Aslan” Timișoara?
2. Ce liceu ați absolvit? Cum descrieți viața de liceu din propria dumneavoastră experiență?
3. Prezentați două proiecte „de suflet” realizate în ultimii ani.
4. Care a fost cea mai mare realizare profesională din cariera dumneavoastră didactică?
5. Care sunt hobby-urile dumneavoastră?
6. Cum v-ați caracteriza în trei cuvinte?
7. Ce reprezintă Colegiul Național „Ana Aslan” Timișoara pentru dumneavoastră?
8. Adresați un mesaj elevilor dumneavoastră.

Director prof. ADRIANA SOPON

1. Aproape jumătate din viață, mi-am petrecut-o în această instituție de învățământ... 27 de ani, cei mai frumoși și mai plini de realizări personale și profesionale

2. Am absolvit Colegiul Național „Moise Nicoară” din Arad, specializarea matematică-fizică. Cea mai frumoasă perioadă din viață este cea petrecută, ca adolescent în liceu, atunci când îți cresc aripile, când visezi, când sperii, când te îndrăgostești, când viața pare ușoară...

3. Sunt multe, proiectele realizate în ultimii ani... Dar, cele... „de suflet” sunt legate de activitatea mea profesională. Împreună cu colegii mei, am reușit să ridicăm standardul acestei instituții de învățământ, să ne păstrăm titlatura de Colegiul Național ANA ASLAN, să rămânem unul din cele 4 colegii naționale, din județul Timiș. În ultimii doi ani școlari școala noastră a obținut, Diploma IN HONORIS - Secțiunea A.2. - Performanță în școlile timișene din cadrul proiectului Standarde europene în școlile timișene, un alt proiect... „de suflet”. Și, mai sunt... multe...

4. Timp de 17 ani, am predat în această școală, chimie, o disciplină grea dar în același timp, interesantă și provocatoare. De ea se leagă, cea mai mare realizare profesională, pentru că, foarte mulți elevi din generațiile anterioare, au devenit între timp medici valoroși, care apreciază și acum, după ani și ani, faptul că le-am deschis, pe parcursul liceului, apetitul pentru studiul chimiei și că majoritatea cunoștințelor dobândite, le-au folosit în timpul studiului, la facultatea de medicină și, nu în ultimul rând acum, în această perioadă dificilă.

5. Mi-au rămas puține hobby-uri, pentru că timpul meu liber, este tot mai limitat, în ultima perioadă. Unul tot mi-a rămas. Cititul este hobby-ul la care nu pot să renunț... O carte bună, mă reconfortează, îmi dă energie pozitivă, îmi arată cât este de frumoasă viața, dar în același timp și cât este de complicată. Ar mai fi unul, călătoria, dar încet, încet am renunțat la el, pentru o perioadă, sper...

6. Perseverență. Decență. Responsabilitate.

7. O parte importantă din viața mea, mi-am petrecut-o în această școală. Mi-a oferit, de-a lungul timpului multe satisfacții și realizări profesionale, dar și multe provocări, în special în ultima perioadă de timp.

8. Un mesaj motivațional, pentru toți elevii mei, scris de un genial om de știință, care a fost și... un fin cugetător, Albert Einstein: **„Viața însăși este magie, iar dacă nu crezi asta, măcar încearcă să o trăiești ca pe ceva magic.”**

Director adjunct dr. COSMINA CHIHAI

1. În urmă cu 20 de ani, m-am alăturat cu emoție și curiozitate, corpului profesoral al acestei școli de elită... A trecut o clipă, a trecut o viață... dar bucuria de a face parte din această familie, a rămas vie și nealterată de trecerea inevitabilă a timpului.

2. Am absolvit Liceul Sanitar din Arad. Din anii de liceu am amintiri neprețuite, deneînlocuit. În liceu am legat cele mai frumoase și mai trainice prietenii, care rezistă și acum. Viața de liceu face trecerea de la copilărie, spre maturitate. E o perioadă când mai lină, când mai învolburată, cu studiu intens, cu emoții trăite și exprimate la superlativ; cu bucurii, entuziasm spontan, provocări, praguri de trecut; cu sete de libertate, de independență, dar și de sprijin în clipele de impas.

În liceu se umple conturul personalității, prin introspecție, prin căutări, descoperiri și regăsiri, prin identificarea colegilor-model și a profesorilor-mentori.

Ultimul an de liceu, marcat de miza examenului de bacalaureat și de necesitatea unei alegeri pentru cariera viitoare, este o încununare a tuturor achizițiilor din această frumoasă și tumultuoasă perioadă a vieții, de care ne amintim mai târziu cu drag și cu un strop de nostalgie.

3. Elevii școlii postliceale sunt viitori asistenți medicali. Elevii de la liceu vor deveni, mulți dintre ei, medici. Aceste profesii solicită voluntariat, empatie, dăruire și interrelaționare. Sunt calități umane pe care elevii noștri le dovedesc mereu, cu bucurie și sinceritate. Proiectele noastre de suflet se bazează pe implicarea cât mai multor elevi în activități de voluntariat. Aceste activități au ca scop și finalitate, sensibilizarea elevilor la problemele semenilor, prin antrenarea acestora în activități caritabile destinate vârstnicilor instituționalizați, copiilor internați în spitale sau aflați în centre de plasament, persoanelor cu dizabilități sau cu cerințe educaționale speciale. Un astfel de proiect, desfășurat anual, este „Învăț să fiu, învăț să mă comport, învăț să dăruiesc”.

La fel de importante sunt și activitățile de voluntariat cu tematică medicală de prevenție. În mod tradițional, în fiecare an, cu ocazia Zilei Mondiale a Diabetului Zaharat - 14 noiembrie - elevii școlii postliceale sanitare participă la activități de screening medical cu tema „Prevenția primară a diabetului zaharat și a hipertensiunii arteriale”.

Pentru a omagia profesia de asistent medical, sărbătorită pe plan mondial în data de 12 mai, organizăm Simpozionul Național „Valențele educației pentru sănătate în practica nursing” - ajuns anul acesta la ediția a IV-a. Lucrările abordează concepte de mare interes în domeniul

medical: educația pentru sănătate, medicina omului sănătos, prevenție, profilaxie, medicină holistică. Elevii și cadrele didactice, gazde și oaspeți, dezbate rolul factorilor implicați în procesul de îngrijire, în influențarea modului de viață modern spre un conținut favorabil sănătății, promovând dezvoltarea unui comportament sanogen.

4. Trecând în plan secund contorizarea matematică a realizărilor profesionale ale unui dascăl - traduse prin rezultatele elevilor, notele obținute la concursuri și la examene de promovare în carieră - pot afirma cu convingere că în toți acești ani care-mi împlinesc cariera didactică, mi-am dorit ca prezența mea în viața elevilor să nu fi fost fără folos; am sperat să fiu sursă de sprijin, să inspir, să îmbin transmiterea cunoștințelor raționale, de profesionist, cu un înveliș atât de necesar, de înțelegere și de umanitate. Am încercat să cultiv elevilor mei spiritul acestei școli, mândria de a fi "aslanist".

Și dacă am reușit să fac mai mult decât un simplu transfer de informații, dacă, împreună cu ceilalți dascăli, am aprins o scânteie pe care elevii noștri o duc mai departe, dacă absolvenții noștri devin profesioniști de succes, dacă pentru o parte din ei, am fost sau sunt un mentor, știu că menirea mea de cadru didactic este împlinită.

5. Lectura - pentru că din cărți, îmi hrănesc spiritul;

Muzica - pentru că iubesc culorile sonore;

Florile - pentru că, îngrijindu-le, ajung să respir odată cu ele.

6. Pasiune. Empatie. Echilibru.

7. Colegiul Național „Ana Aslan” reprezintă pentru mine, mult mai mult decât o instituție cu care am un contract formal; este ACASĂ - pentru că aici îmi petrec o mare parte a timpului; este A DOUA FAMILIE - datorită atmosferei armonioase și a legăturilor trainice create; este MOTIV DE SATISFAȚIE - pentru toate realizările de până acum; este SURSĂ DE INSPIRAȚIE - prin colegi excelent înzestrați profesional și uman, prin elevi debordând de tinerețe și de energie; este PROVOCARE - prin ritmul alert în care trebuie să ne adaptăm cu toții la noi stări de fapt și situații; este VIITOR - cu speranța că vom putea să fim în continuare facilitatori ai cunoașterii, învățând elevii cum să gândească și menținându-le vie emoția de a studia.

8. Bucurați-vă de frumusețea și de energia tinereții voastre. Profitați de șansa voastră, ca elevi, de a mai putea greși și de a vă corecta, învățând din asta. Citiți și învățați mult. Mutați miza învățării de la note și rezultate, la nevoia de autodepășire. Gloria notelor și a diplomelor este reală, dar temporară, în timp ce cunoștințele dobândite în anii de școală vor fi mereu cu voi și vor prinde sens, atunci când le veți folosi și le veți transmite mai departe. Căutați mereu să apreciați ce aveți, să gândiți liber, să sperați, să fiți onești, demni, altruști.

Amintiți-vă întotdeauna să fiți Oameni și nu ezitați să folosiți puterea vindecătoare a zâmbetului vostru!

Prof. CRISTINA MANDAE

1. În anul 1993, în urma susținerii concursului de titularizare, am obținut (cu o medie mare) postul de profesor la Liceul Sanitar, o școală de notorietate din Timișoara, devenit ulterior Colegiul Național „Ana Aslan” Timișoara.

2. Am absolvit Liceul de Filologie-Istorie „Octavian Goga” din Sibiu. Cei 4 ani de liceu au însemnat fundamentul pregătirii mele intelectuale. Era vremea lecturilor temeinice, a cenaclurilor literare, a „ceaiurilor dansante”, a concertelor Filarmonicii din Sibiu, a spectacolelor de teatru, operă și operetă, într-un Sibiu tihnit, calm, cultural prin excelență, rupt de o realitate comunistă, sumbră și anostă.

După liceu, a venit Clujul cu aerul său academic și select iar Facultatea de Istorie și Filosofie din cadrul Universității „Babeș-Bolyai” avea să-mi deschidă noi orizonturi culturale.

3. E greu să le aleg pe cele mai „de suflet” dar, totuși, cred că Trupa de Teatru „ASLĂNEȘTII” și „ASLANA(R)VISTA” sunt cele mai importante. Acestea mi-au oferit cele mai mari satisfacții.

Am descoperit multe talente artistice și multe condeie. Am oferit încredere, prietenie și sinceritate și am primit cuvinte frumoase și mulțumiri! Ce poți să-ți dorești mai mult ca educator? Aplauze la final de spectacol și mulți cititori fideli ai revistei!

4. Cea mai mare realizare profesională va fi redactarea Monografiei Colegiului Național „Ana Aslan” Timișoara. Cred că va marca și finalul apoteotic al carierei mele didactice!

5. Lectura autorilor buni, vizionarea spectacolelor de teatru și film, călătoriile, activitățile extracurriculare...

6. Ambiție, tenacitate, franchețe.

7. Colegiul Național „Ana Aslan” reprezintă jumătate din viața mea! Altfel spus: un sfert de secol de viață trăită frumos! Cu foarte multe bucurii: mari și mărunte!

8. Să devină oameni de ispravă!

Prof. CAMELIA RAICOV

1. Am apărut în peisajul C.N. „Ana Aslan” în anul 2013, după ce am ales această școală dintr-o listă de școli pusă la dispoziție de ISJT, pentru cadrele didactice intrate în reducere de activitate. Am avut „mână bună” și din primele zile petrecute în CN „Ana Aslan” mi-am dat seama că am făcut cea mai potrivită alegere pentru mine, Camelia-Mirela Raicov.

2. Anii de liceu 1979 -1983, i-am petrecut în Deva, la Liceu „Decebal”, în clasă de Matematică - Fizică. Era cotate cel mai bun liceu din județ, era râvnit de mulți elevi, se intra cu trecerea printr-un examen de admitere dur, iar după clasa a X-a se dădea treapta a doua, la care promovau 3 clase, din 4. Am trecut cu „brio” de examenul de admitere, de treapta a doua și de Examenul de Bacalaureat. Anii de liceu mi-au rămas în suflet ca o perioadă în care prietenii erau sincere, distracțiile nevinovate și micile năzdrăvănii ne extaziau la maxim. Ne bucuram de fiecare zi petrecută cu colegii, de micile șotii făcute la ore, de filmul vizionat la cinematograful Arta în timpul orei de Desen sau de plimbările prin parcul de la Cetatea Devei. Mă emoționam când se aduceau tezele la Matematică sau Fizică, tremuram când știam că-mi vine rândul să răspund la Geografie, plângeam când la Pregătire practică trebuia să sudez piese metalice sau îmi juleam degetele la pilă. Doamne ce frumoase vremuri, ce minunați ani, ce unice amintiri ...

3. În C.N. „Ana Aslan” parcă retrăiesc farmecul anilor de liceu, dar din perspectiva profesorului diriginte. Am participat la proiecte și diverse activități în cadrul școlii, mi-e greu să aleg care au fost cele de suflet, pentru că toate mi-au fost dragi, dar amintiri mai profunde mi-au lăsat Proiectul „Ardealul și Banatul - confluente istorice și culturale”, cu Liceul Național Pedagogic „Gheorghe Lazăr” din Cluj și Proiectul „Cultura și medicina din perspectiva romano - sârbă”, cu Liceul de Chimie și Sanitar „Stevica Jovanivici” din Vârșeț. Proiecte derulate pe parcursul mai multor ani și unde întâlnirile, activitățile, excursiile, momentele artistice ale trupei de Teatru „Aslăneștii”, ale trupei de dans popular „Junii Aslanului” și acțiunile echipei de

sanitari, ne-au făcut să trăim momente deosebite, emoționante și să rămânem cu amintiri de valoare sentimentală.

4. Cea mai însemnată realizare profesională ar trebui să zic că este participarea la Olimpiada Națională a 2 elevi de gimnaziu, atunci când predam Fizica la Reșița, la Școala Generală nr. 6, ... dar sufletul meu zice că cea mai mare realizare a fost în 2018 când mi-au absolvit clasa a XII-a B, o generație minunată de elevi, pe care i-am iubit, apreciat, când aproape toți (o singură excepție) au promovat examenul de Bacalaureat și au ajuns studenți ... Nu cred că diplomele măsoară realizările unui profesor ci acele vieți pe care le-a influențat, îndrumat, format și marcat într-un fel pozitiv.

5. Hobby-urile mele sunt călătoriile, snorkeling-ul, dansul, muzica de bună calitate, grădinăritul, ...

6. Cele trei cuvinte care m-ar defini, probabil ar fi: loială, veselă, responsabilă ...

7. C.N. „Ana Aslan” înseamnă pentru mine locul în care vin cu drag la lucru, locul în care mă bucur în fiecare zi de întâlnirea cu elevi isteți, hăioși și dulci, locul în care mă simt respectată și apreciată, locul în care mă pot implica în proiecte de suflet, locul în care m-am simțit susținută, înțeleasă, sprijinită, locul în care pot glumi, pot râde, locul în care pot fi ... eu însămi.

8. „Dragii mei elevi, sunt tare mandră de voi, vreau să știți că sunteți speciali pentru mine și că timpul petrecut împreună, cu studiu, cu zâmbete, bucurii, tristeți, ne îmbogățesc deopotrivă și vă ajută să deveniți ... oameni. Mă bucur să vă văd cum creșteți, cum evoluți, cum vă schimbați în fiecare an. Aveți încredere în voi, în calitățile voastre, în ceea ce vă caracterizează, în puterile voastre și în frumusețea pură a sufletului. Luptați pentru ceea ce vă doriți și nu uitați că sunteți UNICI și minunați. Mulțumesc pentru tot ce mi-ați oferit în 33 ani de carieră didactică!”

Prof. ADINA GUGONATU

1. Parcă se întâmpla ieri, ce repede a trecut timpul. Fac parte din această minunată echipă din toamna anului 2013, iar din anul 2010 treceam în fiecare dimineață grăbită prin fața Colegiului Național Ana Aslan spre școala unde activam atunci, și îmi spuneam în sine: Doamne, oare copiii aceștia beneficiază de consiliere psihopedagogică, ce experiență interesantă ar fi pentru mine... și cam așa gândeam atunci, până într-o zi când am primit șansa de a face parte din acest colectiv extraordinar de oameni, profesori, care mi-au devenit colegi și prieteni și pe care îi simt atât de aproape de sufletul meu.

2. Am absolvit Liceul Traian Lalescu din Reșița, profil filologie. Viața de liceu pentru mine a fost o împletire de emoții și gânduri pozitive dar și o tornadă uneori de frământări, găsirea de răspunsuri și o continuă căutare de sine. Probabil nimic interesant dar totul atât de personal și profund. Ca orice adolescent, cu vise și dorințe, unele posibile altele imposibile, dar nu-i așa, ce frumos este atunci când indiferent de vârstă putem visa. Am visat că voi fi un avocat de succes iar mai apoi la începutul clasei a XII a, în urma unui dialog deschis cu unul dintre profesorii mei de științe socio-umane am început să construiesc, să visez și să mă pregătesc pentru admiterea la Facultatea de Sociologie și Psihologie, Specializarea Psihologie.

3. Da. Aici m-ați prins, fiindcă proiectele mele, majoritatea dintre ele sunt într-adevăr proiecte de suflet întrucât sunt destinate oamenilor aflați în dificultate. Unul dintre proiectele cu semnificație pozitivă pentru mine este proiectul pe care am avut șansa de a-l continua și la Colegiul National Ana Aslan, unde am găsit colegi care rezonează cu emoțiile mele, și astfel am dat viață pe mai departe proiectului educațional: Învăț să fiu, învăț să mă comport, învăț să dăruiesc. Un titlu simplu, care adună în sine fapte atât de mari realizate cu sprijinul doamnelor director cărora țin să le mulțumesc și pe această cale, aceleași calde mulțumiri voi adresa colegilor și în special, lor dragilor noștri elevi, atât de implicați, sensibili, altruști.

4. Ca orice cadru didactic am urmat și eu, cursul firesc al carierei didactice, în prezent sunt profesor grad didactic I, am participat la cursuri de formare profesională, perfecționare, am absolvit Școala de Psihoterapie Adleriană, acum sunt în formare pe specializarea Psihologie clinică, dar toate aceste aspecte nu cred ca sunt atât de importante. Consider însă că cea mai importantă realizare profesională pentru mine este aceea că am reușit să rezonem emoțional cu sufletele a sute de copii, să înțeleg nemulțumirea, bucuria și durerea lor. Dacă înțelegi poți să ajuți, dacă știi poți să te implici. Cam atât.

5. Îmi place mult să citesc, să călătoresc, să ies la un pahar de vorbă cu oameni dragi, apropiați sufletului meu. Aș vrea să fac mai mult sport, știm cu toții că mișcarea, sportul în general este un adevărat tratament pentru trup și pentru suflet.

6. Da. Cât de importantă este cunoașterea de sine. Dacă ar fi să mă caracterizez în trei cuvinte aș spune despre mine că sunt: un om atent la nevoile mele cât și la nevoile celor din jur, sincer, corect, și chiar dacă nu pare, uneori vulcanic.

7. Dragii mei, luptați pentru visele voastre, cere-ți ajutor celor din jurul vostru atunci când simți acest lucru, nu vă fie teamă să vă asumați responsabilități și să recunoașteți când greșiți. Învățați să vă cereți scuze, să spuneți mulțumesc, să vă identificați propriile nevoi și să vă îndepliniți propriile dorințe. Leșiți din zona de confort, întrucât doar așa veți simți și veți trăi succesul chiar dacă la început totul pare greu, în zadar și fără izbândă. Construiți în jurul vostru o lume frumoasă, cu oameni frumoși, și nu uitați că fiecare dintre noi avem puterea și tăria de a decide cine suntem, ce vom fi și încotro vom merge.

Prof. PATRICIA IOJA

1. În anul școlar 2014-2015 am venit prima dată la Colegiul Național Ana Aslan ca și profesor detașat, apoi în 2017 am reușit să fac transferul definitiv la Colegiul Național Ana Aslan ca și profesor titular pe catedra de limba germană și limba engleză.

2. Am absolvit în anul 1998 Liceul Teoretic Nikolaus Lenau, secția de filologie. Pot spune, că perioada liceului pentru mine a fost una frumoasă și lipsită de griji! Am trăit într-o perioadă mai „curată” ca cea de acum și prioritățile noastre erau altele, la fel ca și preocupările noastre!

3. Primul proiect personal ca și profesor la Ana Aslan este deja cunoscutul și „savuratul” proiect „Oktoberfest”, care anul acesta, în ciuda pandemiei și a online-ului a ajuns la cea de a III-a ediție. Acest proiect îi are ca protagoniști pe elevii claselor a X-a, care, pe grupe, gătesc și sărbătoresc nemțește la Aslan. Un deliciu din toate punctele de vedere!!! Un alt proiect de suflet este proiectul „Dăruiește aslănește”, un proiect în care sunt implicați elevii mei, alături de care strângem și donăm cele necesare persoanelor nevoiașе și mai puțin norocoase. În

decembrie 2020 am fost la Casa Ronald McDonald din Timișoara, unde am dăruit alimente, obiecte de igienă și pampers pentru părinții copilașilor și pentru copilașii internați la spitalul Louis Țurcanu din Timișoara. În decembrie 2019 am fost la spitalul Louis Țurcanu unde am dăruit, în calitate de ajutoare ale Moșului Crăciun, jucării și dulciuri, copiilor internați, la acea vreme, în secția de chirurgie.

4. Pfff... aici sunt atât de multe realizări și nici nu știu pe care să o menționez, ca fiind cea mai mare... Totuși cred, că cea mai mare realizare a mea ca și profesor, ca dascăl este aprecierea și respectul pe care îl primesc mereu, chiar și de la generații de acum 10-15 ani! Nu ai cum să nu te simți realizat ca și dascăl, atunci când mergi pe stradă și te trezești, că se apropie cineva de tine și te salută și te întreabă ce mai faci. Este o realizare când auzi, că X a spus, că știe și acum să conjuge verbele corect în germană și știe să poarte o conversație în limba germană și engleză....datorită MIE!!!! Succesul și reușitele elevilor mei sunt cele mai mari realizări ale mele, ca dascăl, profesor, mentor, îndrumător...

5. Îmi place să fac sport și să merg la sală! Îmi place să ascult muzică, să mă plimb și să mă joc sau să povestesc cu fetița mea. Timpul petrecut cu fetița mea este cel mai prețios hobby!!

6. Sensibilă, sufletistă, răbdătoare

7. La Colegiul Național Ana Aslan am găsit mai mult decât un loc de muncă! Am găsit un colectiv primitiv și elevi frumoși și isteți. Vin cu drag la școală și fiecare zi este o experiență diferită.

8. TU poți face orice vrei, pentru că TU poți!

Prof. ILEANA DOLINSCHI

1. Din anul 2015.

2. Chiar Colegiul Național „Ana Aslan” Timișoara.

Viața de liceu a fost (și este încă) o provocare frumoasă, dar și cu multe învățăminte.

Reprezintă un salt de la adolescență spre maturitate, cu numeroase situații în care te descoperi pe tine, dar și pe cei din jurul tău.

Aceste descoperiri continuă toată viața...

3. Proiectul „Sanitarii pricepuți”, organizat sub forma unui cerc de „Educație pentru sănătate”.

Proiectul „Interferențe între știință și artă”, organizat sub forma unei sesiuni de comunicări științifice ale elevilor de liceu, cu participare internațională.

4. Bucuria cu care elevii îmi împărtășeau reușita la diferite examene sau concursuri.

Nimic nu se compară cu acea emoție sinceră a lor, care îți confirmă că nu ai muncit degeaba, că ai avut o contribuție la realizarea lor.

5. Pictura, muzica (clasică - în special pian, lounge, techno-punk, disco-house).

6. Optimistă, creativă, puternică.

7. Un loc de muncă armonios, în care am posibilitatea să mă desfășor profesional în mod constructiv și creativ.

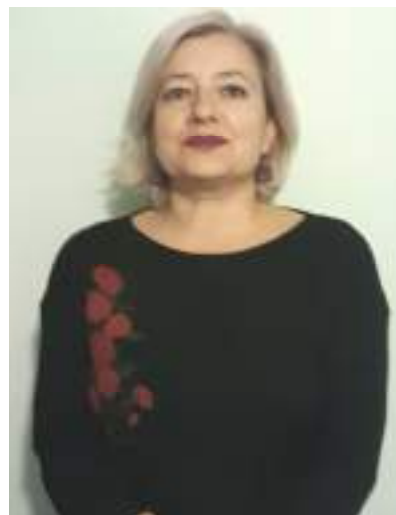
8. Am două mesaje:

„Descoperiți-vă calitățile voastre deosebite și dezvoltăți-le!”

„Insistați să nu vă dați bătăuți, perseverați, chiar și atunci când pare că nu ați câștigat bătălia.”

Prof. RADMILA CHEVEREȘAN

9

1. Mă numesc Chevereșan Radmila. Sunt profesor de limba și literatura română. Din colectivul didactic al Colegiului Național „Ana Aslan” Timișoara fac parte din anul 1999.

2. Am absolvit Liceul Filologie-Istorie, în anul 1986, profilul Filologie-Istorie.

Din pulbera răvășitoare a timpului, din trecutul încremenit al adolescenței și al tinereții mele, izvorăsc clipe esențiale, de neuitat. Pe urmele amintirilor, descopăr, de multe ori, o durată privilegiată, a idealurilor, a dorinței de a deveni dascăl, a încercărilor, a împlinirilor și, poate, un timp al unor superficiale răni sufletești. Pentru mine, în etapa profundă a tinereții sunt adunate aspirații pentru o întreagă viață, pentru un destin neașteptat, ca în mrejele unei taine puternice.

Viața de liceu mi se dezvăluie ca o experiență fascinantă și autentică - un univers al tuturor posibilităților, ca un timp-liană, memorabil și profund, al ființei mele. Îmi amintesc că am făcut parte din corul liceului. Îmi plăcea să particip la olimpiadele de română și de istorie. În timpul liceului, se organizau numeroase spectacole, festivaluri, excursii, tabere, se desfășura o viață culturală și artistică intensă. Participam la competiții sportive. Eram pasionată de teatru. Am studiat mult și am citit numeroase cărți. Ne înțelegeam foarte bine cu dascălii noștri, pe care îi apreciez pentru noblețea pe care au dovedit-o, mereu. Au fost și momente tensionate și tulburătoare, pe care le-am resimțit cu o intensitate dureroasă: explozia de la Cernobîl, moartea lui Nichita Stănescu sau a lui Marin Preda.

Noi, tinerii de atunci, ne simțeam foarte bine împreună. La sfârșit de săptămână, se organizau evenimente culturale, excursii și petreceri. Era un anturaj select. Dansam, povesteam, ne îndrăgosteam. Păstrez amintiri de neuitat din perioada liceului.

Anii de liceu au reprezentat, pentru mine, o experiență definitorie, de cunoaștere și, în plan afectiv, un timp al tuturor privilegiilor, al frumuseții, al trăirilor complexe, al marilor iubiri.

3. Un proiect de suflet realizat, în ultimii ani, este spectacolul *Eminesciana*. Prima ediție a fost organizată în anul 2019. Cred că a fost un spectacol-concurs reușit. Am avut intenția să existe și alte ediții. Din păcate, a intervenit perioada complexă a pandemiei, în 2020. Intenționez să nu renunțăm la acest proiect cultural-artistic.

Un alt proiect de suflet ar fi organizarea unui *Club de Lectură*. Îmi doresc foarte mult să punem în practică această intenție. Sper să-și dorească elevii și profesorii noștri să participe. Am crea, împreună, un univers complex: al impresiilor, al imaginației, al sensibilității, al cunoașterii.

4. Cea mai mare realizare profesională a mea constă în rezultatele foarte bune pe care elevii mei le obțin la examenul de bacalaureat, la limba și literatura română, la concursuri și olimpiade școlare.

5. Am multe hobby-uri: lectura, scrisul, călătoriile, sportul, grădinăritul, jocul cu animalele.

6. Sunt responsabilă, muncitoare, sensibilă.

7. Colegiul Național „Ana Aslan” Timișoara, pentru mine, devine o uimitoare experiență de viață, o treaptă în ascensiunea mea profesională. Am petrecut cei mai frumoși ani din cariera mea didactică, în acest loc. M-am bucurat enorm, când am fost repartizată la „Ana Aslan”, în anul 1999. Am fost bine primită, de la început. Am simțit, mereu, că mă pot integra, cu succes, în colectivul acestei instituții de învățământ. Colegiul Național „Ana Aslan” rămâne, în inima

mea, o taină aproape ireală, la fel ca o mare iubire. Cred că voi asocia, mereu, acest loc, cu starea de tinerețe a sufletului meu.

8. Le doresc elevilor mei să aibă parte de experiențe de cunoaștere intense, de tot ceea ce ei își imaginează că este frumos în această învolburată și tulburătoare călătorie a vieții, să-și amintească de unde au pornit și spre ce ideal ținesc, să fie oameni, în toate momentele vieții lor, să trăiască foarte intens totul, să iubească privilegiile științei, ale artei, ale cuvântului, să aibă răbdare, în clipe-limită, să-și îndrepte gândurile spre puterea învingătoare a vieții, să fie puternici, rezistenți și optimiști, să colaboreze în mod activ la progresul umanității, să creadă în victoria rațiunii și în desăvârșire, să iubească libertatea, frumusețea, bucuria, noblețea, să aștepte un timp luminos și tumultuos, al adevăratelor iubiri și împliniri!

Prof. SORINA MARIN

1. 1 septembrie 2007 este ziua în care am intrat în corpul profesorilor Colegiului Național „Ana Aslan” Timișoara.

2. Am urmat Colegiul Național „Nicolae Bălcescu” din Brăila. Anii de liceu au fost cei mai frumoși ani. Mi-aduc aminte cu drag de acea perioadă. Învățam, ieșeam în oraș, participam la serate etc.

3. Proiectele „de suflet” realizate de mine în ultimii ani sunt excursiile pe care le-am organizat cu elevii clasei la care sunt dirigintă. Am fost împreună la Brașov, Turda, Cheile Nerei, Padiș. Ne-am cunoscut mai bine și am rămas cu multe amintiri frumoase.

4. Cea mai mare realizare profesională pentru mine, este că foștii elevi își aduc aminte cu drag de orele de Informatică. Primesc mesaje prin care îmi mulțumesc și recunosc că și eu am o contribuție la realizările lor profesionale.

5. Cititul, vizionarea filmelor documentare.

6. Înțelegătoare, zâmbitoare, punctuală.

7. Colegiul Național „Ana Aslan” Timișoara reprezintă liceul în care m-am perfecționat ca profesor. Cea mai mare parte din activitatea mea didactică mi-am desfășurat-o la acest liceu. Am găsit aici un colectiv de profesori primitivi și înțelegători.

8. Apreciați tot ce vi se oferă!

Prof. ANAMARIA LIȚOIU

1. Din 2014

2. Liceul „Alexandru Lahovari” din Râmnicu Vâlcea. Viața unui licean normal, cu echilibru în toate

3. Promovarea examenului de bac și un bun start în viață al elevilor

4. Să întorc un copil de la “un pas înapoi la un pas înainte”

5. Filmul, Bridge-ul...

6. Cineva care încearcă să fie: responsabilă, serioasă, calmă, cu simțul umorului

7. Un loc unde reușesc să fac ceea ce îmi place

8. Să își caute cu încredere drumul în viață

Prof. ANA-MARIA IACOB

1. Sunt profesor al Colegiului Național „Ana Aslan” din 1 septembrie 2003

2. Am absolvit Liceul de matematica fizica „Ion Minulescu” din Slatina. Viața de licean a fost una extrem de frumoasă în ciuda perioadei mai dificile (1983-1987), cu participări la concursuri și activități extrașcolare (inclusiv practica agricolă în care sortam gogoșar pentru export dar și reuniuni sau chiar banchet în sala de sport). Îmi amintesc cu nostalgie de ieșirile împreună cu alți colegi la un pahar de bragă sau la o înghețată în „orașul de jos” unde chiar și în comunism funcționau o puzderie de mici ateliere dar și cofetăria unei familii de albanezi care se stabilise în oraș.

3. Clubul de dezbateri a fost pentru mai mulți ani un refugiu care mie mi-a oferit șansa de a interacționa cu profesori și elevi din toate colțurile țării iar elevilor mei o deschidere spre arta de a gândi critic, iar activitatea depusă în cadrul Centrului de excelență (completată de cea de pregătire remedială atunci când a fost cazul) mi-a adus de asemenea satisfacția unor anumite standarde de performanță.

4. Cred că cea mai mare realizare a fost aceea a integrării unui elev cu o situație limită care întrerupsese de mai multe luni școala și pe care am reușit, împreună cu elevii cărora le eram diriginte, să-l ajutăm printr-un program de mentorat și prin participarea la întâlnirile clubului de dezbateri

5. Drumețiile, cititul și arta decorativă.

6. Perseverență, hotărâtă și curioasă.

7. O școală cu potențial.

8. „Cu verbele a înțelege, a întreba, a ști începe educația.” (Solomon Marcus)

Mi-aș dori să fiu o zi elevul vostru (eu:)

Prof. MARIA CRISTA

1. Sunt Maria Crista, predau Educație Vizuală și fac parte din colectivul didactic al Colegiului Național „Ana Aslan” din 2018. Am mai avut experiența de a lucra în acest liceu și în anii anteriori, cu statut de profesoară suplinitoare.

2. Am absolvit Liceul de Arte Plastice din Timișoara.

Atmosfera unui liceu este dată, întotdeauna, de către toate persoanele care își desfășoară activitatea în spațiul respectiv la momentul dat.

Deseori, școala reprezintă, la scară mică, reflecția întregii societăți, și, desigur, întâlnim oameni care ne inspiră, dezvoltăm prietenii sau ne putem afla în situații de lucru cu persoane cu care nu suntem pe aceeași lungime de undă. Probabil acestea sunt experiențe comune oricărei generații. Pentru liceene/i e un loc de trecere de la copilărie spre viața tinereții adulte.

Pentru mine Liceul de Arte a fost un loc deosebit. Am avut profesoare/profesori faini și colege/colegi buni, cu care m-am împrietenit și cu care am făcut lucruri interesante.

Anii '90 au reprezentat o perioadă efervescentă pentru arta contemporană din Timișoara.

Încă din primul an de liceu, unul dintre profesorii pe care i-am avut ne-a introdus, pe mine și pe colegii mei în mediul artei contemporane. Începând cu acel an, nu numai că am devenit public pentru festivalurile de Performance (primele din România), care aveau loc la Timișoara, ci chiar am participat cu o lucrare de grup - o instalație, care se întindea pe parcursul mai multor încăperi din **Muzeul de Artă**. Această experiență a creat o coeziune între noi, un interes constant pentru artă, pentru formele noi în care se poate manifesta, și o curiozitate de a încerca să ne exprimăm prin aceste mijloace.

3. Despre toate proiectele pe care le fac, aș putea spune că sunt „de suflet”.

- Dintre proiectele recente, aș menționa poate, un proiect mai mare, pe care l-am realizat împreună cu colegii mei din grupul h.arta și în parteneriat cu colectivul tranzit Iași. Proiectul **Feminisme** a fost un proiect realizat în 2019, în galeria **tranzit Iași**, unde am organizat o serie de prezentări, dezbateri, mese rotunde, intervenții artistice și o expoziție conținând o selecție cu lucrări de artă video, din colecția **NBK** (o prestigioasă instituție de artă din Berlin).

În acest proiect am invitat artiste/i și activiste/i din mai multe domenii să își expună proiectele și munca de cercetare pe subiectele extrem de importante, care sunt: Ecologie, Dreptul la locuire, Anti-rasism, Educație, Istorie, Identități, subiecte cărora, consider că ar trebui să le acordăm o atenție centrală în societatea în care trăim.

- Și poate, interesant de menționat în contextul revistei este proiectul **Grădini Urbane Libere**, care este un proiect în desfășurare („work in progress”, în limbajul consacrat artei), început în 2013.

Am început lucrarea **Grădini Urbane Libere** în cadrul unui proiect mai mare, numit *Spații în așteptare*, la care lucrez în acel an. Observasem de multă vreme acele spații, uneori verzi, de lângă blocurile din cartierele construite în timpul comunismului. Uneori sunt îngrijite de locatarii din blocuri, așa cum obișnuiau oamenii să facă și înainte de '89, alteori aceste spații sunt lăsate „neamenajate”. Cel mai obișnuit gând este să spunem că nu e bine, să deplângem că asta ar însemna lăsare în „paragină” și că este un semn de „necivilizație”, dar aceste locuri sunt „insule de viață sălbatică”, aceste locuri au un potențial fantastic de a deveni, fără efort prea mare, adevărate situri ecologice, tocmai în inima orașelor.

Dar pentru ca acest lucru să se întâmple, trebuie să ne dezvoltăm o gândire ecologică și un gust estetic bazat pe principii ecologice, de echilibru cu natura și nu, cum greșit ne-am obișnuit, o estetică dominată de ideea de control total asupra naturii și de apreciere a artificialității.

Lângă blocul în care locuiesc, am început să construim mici grădini folosind tehnica permaculturii - tehnică care se bazează pe un design ecologic ingenios, pe utilizarea eficientă a spațiului de cultivat, inspirată din observarea naturii, a felului în care plantele tind în mod natural să coabiteze și să se ajute reciproc. În natură, evoluția și prosperitatea se bazează pe cooperare și simbioză, nu pe competiție.

Ne-am dorit să facem un amestec de legume, ierburi aromatice, perene, flori și buruieni care apar spontan sau pe care le-am adus din pădure (și care sunt, de fapt, majoritatea, plante medicinale, doar că noi am pierdut această cunoaștere).

Principiul de bază al acestor grădini este să existe ca „spații comune”, unde fiecare om care trece pe lângă ele să le poată îngriji și/sau să poată culege fructele/legumele care ar crește acolo. Dar și ca locuri în care să revină viața sălbatică, în care să dăm voie celorlalte specii, al căror spațiu l-am acaparat atât de fără speranță, să coexiste alături de noi.

Grădini urbane libere este un proiect despre gesturi mărunte, observarea naturii, spațiu comun și auto/educație ecologică și anti-capitalistă.

În fiecare primăvară aceste grădini ne oferă o nouă priveliște.

4. Aș putea spune că cea mai mare realizare profesională din cariera mea didactică este de fiecare dată când reușim să creem o atmosferă specială la ore, de fiecare dată când, oricare dintre noi, cele/cei implicați, avem un moment de revelație în urma conversațiilor și interacțiunii noastre și înțelegem mai mult despre lumea în care trăim, despre viață, despre cum să devenim mai buni. Consider că cea mai mare realizare, ca profesoară, este să rămân în mintea tinerilor ca cineva care le-a oferit ocazia să vadă lucrurile în mai multe nuanțe, să-ți dezvolte atât sensibilitatea, cât și gândirea critică.

Și stiu că asta se întâmplă uneori, știu din aprecierile verbale directe, pe care le primesc chiar și peste ani.

Aș menționa, totuși, un moment frumos, din 2019, când am participat la evenimentele organizate de Fridays for Future, o organizație a elevilor din întreaga lume, inspirată de Greta Thunberg, în care se atrăgea atenția asupra urgenței climatice. Am pregătit împreună mesaje și imagini ecologiste, și nu numai că unele dintre lucrările noastre de la expoziția Arta și Natura au devenit mesaje purtate în spațiul public, dar chiar am găsit o lucrare comună a unui grup din actuala clasa a XI-a C, pe care, întâmplător, i-am avut ca elevi și în gimnaziu. Era o lucrare în care, ca și copiii, cu ceva ani în urmă, au desenat grupuri de animale alături de familiile lor. Astăzi, ritmul de dispariție a speciilor, cauzată de activitatea umană, este de 200 pe zi.

Mai multe persoane ne-au spus că le-a impresionat lucrarea cu familiile de animale.

5. Hobby urile mele ajung deseori să devină ceva mai serios și să facă parte din practica mea artistică. Aș putea să numesc observarea naturii, fotografia, grădinăritul... dar sunt foarte multe și nici nu apuc, de fapt, să mă ocup de tot ce mi-aș dori.

6. Trei cuvinte înseamnă o descriere foarte concisă.

Empatie.

Curiozitate.

Îndrăzneală.

7. Colegiului Național „Ana Aslan” Timișoara, este un liceu foarte bun, un loc în care intru cu drag la ore și mă bucur de rezultatele pe care le avem.

8. Mesajul meu pentru elevii care citesc aceste rânduri aș vrea să fie unul de încurajare. Cu toții/toate simțim din plin dificultatea acestor vremuri. Dar nimic nu rămâne pe loc. Poate faptul că întreaga lume trece, în același timp, prin momente similare, poate fi o experiență de natură să creeze noi solidarități, conexiuni și posibilități de comunicare. Dincolo de limitările lui inerente, mediul virtual are și calități pe care le putem explora. Eu, în perioada asta am citit mai mult, am vorbit mai mult cu persoane aflate la distanță și chiar am avut acces la proiecte și conferințe, care nu s-ar fi desfășurat online, în diverse părți ale lumii.

Să fim prezenți și buni unii cu alții, împreună vom găsi resurse.

Prof. RODICA DUMITRU

1. Din anul 1996!

2. Am absolvit liceul „Coriolan Brediceanu” din Lugoj.

Viața de liceu? Plină: profesori excelenți, colegi minunați, olimpiade, activități sportive, excursii, drumeții, mici petreceri, chiar și practica în agricultură care se făcea pe atunci era un prilej de a munci în echipă cum s-ar spune azi. Toate acestea ne-au format, ne-au legat și au făcut ca această perioadă să fie una de neuitat.

3. Împreună cu un grup de elevi și colegi am realizat o excursie în care am ajuns și la un orfelinat iar elevii au avut ocazia să petreacă timp cu copiii aflați în nevoie și să le ofere mici bucurii.

Vizitele făcute împreună cu elevii La Experimentarium TM și la Facultatea de Fizică a UVT unde am avut ocazia să vedem și să efectuăm mai multe experimente au fost un prilej pentru a vedea „fizica altfel”.

4. Probabil că obținerea gradului didactic I. Mă simt împlinită profesional atunci când elevii mei sunt interesați să studieze fizica pentru a înțelege lumea înconjurătoare, vor să participe la diverse concursuri, olimpiade sau își aleg fizica la bacalaureat.

5. Îmi place mult să petrec timp în natură, să fac plimbări și drumeții, îmi place să citesc și să ascult muzică.

6. Conștiincioasă, muncitoare, devotată.

7. Mai mult decât un loc de muncă. Un colectiv în care te simți bine, colegi plăcuți, elevi minunați.

8. Bucurați-vă de vârsta aceasta minunată, cunoașteți-vă pe voi înșivă, experimentați lucruri bune, învățați acum, nu veți mai avea aceeași disponibilitate niciodată!

Vă doresc să vă găsiți fiecare rostul în această lume, să o faceți mai bună, să trăiți astfel încât să vă simțiți împliniți, să fiți de folos celorlalți, să fiți o bucurie pentru părinții și profesorii voștri!

Prof. ANGELICA SÂRBU

1. Sunt profesor la Colegiul Național „Ana Aslan” doar de 7 ani, dar sunt în domeniul învățământului de 20 de ani.

2. Am absolvit un liceu de matematică fizică din Brăila în anii „80” într-o perioadă diferită de contextul zilelor noastre, cu multe „restricții” numite atunci, de care îmi este tare dor! O perioadă de care îmi amintesc cu foarte mare plăcere, pentru că m-a ajutat să-mi deschid orizontul către lume, perioada liceului este acel timp în care am creat prietenii pentru totdeauna!

3. Am avut privilegiul de a intra în acest colectiv, al acestei frumoase școli, unde am cunoscut multe proiecte interesante, cu multă implicare și dăruire, dar am să vorbesc despre proiectul care mă reprezintă. Proiectul intitulat „Timișoara, oraș european” a debutat ca preambul la declararea orașului Timișoara ca și Capitală Culturală Europeană 2021. Proiectul a debutat în anul 2015 și a continuat an de an, conducându-ne către o cunoaștere din punct de vedere cultural, arhitectonic, istoric al frumosului oraș de pe Bega. Am avut concursuri, prezentări, întâlniri cu oameni de cultură, vizite și itinerarii de descoperire a comorilor orașului-cetate Timișoara. Pot să amintesc cu multă plăcere de proiectele interdisciplinare între Tehnologia Informației și Comunicării și alte discipline ca: Limba și literatura română, Matematică, Istorie.

4. M-am gândit puțin înainte de a răspunde la această întrebare deoarece sunt multe aspecte în această meserie în care poți vorbi de realizări: din punct de vedere al progresului cunoașterii în raport cu disciplina, al formării ca pedagog, de rezultatele obținute de elevi, de

satisfacția reușitei oră de oră că elevii au deprins o competență în plus în acest timp petrecut cu tine. Pentru mine, realizarea profesională majoră în cariera didactică sunt aceste relații frumoase care se construiesc cu elevii și colegii pe drumul cunoașterii și devenirii ca oameni.

5. Citesc mult, zi de zi, sunt permanent interesată de creații de artă, și mai nou Țes la război.

6. Sunt dornică de cunoaștere, sunt prietenoasă, și dispusă de a ajuta pe cei din jur.

7. Pe lângă faptul că este locul de muncă unde îmi desfășor activitatea, foarte important de altfel, este locul în care mă dezvolt ca și om prin interacțiunea cu toți cei care sunt colegi pe toate nivelele: profesori, elevi, personal auxiliar.

8. Mi-e dor de voi și aștept să ne revedem într-un mediu real!

Prof. COSMIN LAZICI

1. În urmă cu 11 ani, mai exact în anul 2010 am pășit pentru prima dată la Colegiul Național „Ana Aslan” Timișoara în calitate de cadru didactic titular.

2. Am absolvit Liceul Teoretic „Avram Iancu” din Cluj-Napoca în anul 1992.

Anii de liceu din acea perioadă au fost de neuitat, presărați de clipe frumoase petrecute cu colegii de clasă și nu numai. Viața de liceu din acea perioadă era foarte diferită față de cea actuală, nu erau atâtea tentații, moduri de petrecere a timpului liber.

3. Am participat la două proiecte de voluntariat, unul la Petrovaselo, unde am oferit ajutoare familiilor nevoiașe și al doilea la Școala Gimnazială Crai Nou, unde am oferit consiliere psiho-pedagogică elevilor cu abateri disciplinare.

4. Au fost mai multe, printre ele ar fi participarea 3 ani consecutivi la Faza Națională la tenis de masă liceu cu elevele școlii noastre - Bobin Andra și Kerekeș Nadina.

O altă realizare ar fi obținerea gradului didactic I în anul 2015, locul II la Faza Zonală la fotbal liceu băieți în cadrul Cupei „Coca Cola”, în anul 2013 și multe altele.

5. Îmi place mult tenisul de masă, fotbalul, tenisul de câmp dar nu am uitat nici de pasiunile din trecut, cum ar fi - dansurile populare bănățene și sârbești, solist vocal, etc....

6. Om bun ca ardeleanul.

7. Sunt foarte mândru și bucuros că am ajuns la o școală de top din județul Timiș, cum îmi place mie să folosesc un termen din fotbal, citez „Am ajuns în Champions League” unde am întâlnit colegi prietenoși, calzi, înțelegători, profesioniști, gata oricând să te ajute în orice problemă. Pentru mine Colegiul Național „Ana Aslan” înseamnă foarte mult, aici am obținut în anul 2008 calitatea de profesor titular în învățământ, îmi aduc aminte am fost repartizat în sala 4, banca a treia de la perete, actualul cabinet de istorie.

Mi-au rămas în suflet toate aceste amintiri frumoase pe care nu le voi uita niciodată.

8. Dragi elevi, trăim și trecem printr-o perioadă grea din toate punctele de vedere iar mai mult ca niciodată trebuie să fim uniți, luptători, înțelegători, toleranți, mai atenți la tot ce ne înconjoară, cu speranța revenirii la normalitatea cu care ne-am obișnuit. Vă doresc multă sănătate. Țineți aproape de școală și faceți cât mai multă mișcare sportivă.

DORINȚA DE A FI CAMPION

KARINA-LAURA LUKACS, clasa a X-a A

16

Viața de sportiv este mai presus de medalii și diplome. Viața de sportiv necesită sacrificii, dedicare, voință, ambiție și muncă - foarte multă muncă. Sportiv fiind, de cele mai multe ori ai alt program față de prietenii tăi. Când ei se întâlnesc, tu transpiri și îți dai sufletul în sala de antrenament. Când prietenii tăi dorm, tu trebuie să te ridici din pat să te antrenezi. Vacanțele le petreci antrenându-te la sală sau în cantonamente. Ca sportiv, vei petrece ore în șir în trenuri, avioane sau mașini. Vei rezista zile întregi pe drumuri și vei dormi în gări, aeroporturi sau săli de competiție. Dar, în final, totul merită! Totul, deoarece satisfacția de a fi pe podium și de a reprezenta România sau Timișoara sau liceul meu la competiții europene și mondiale este mai presus de orice durere sau oboseală.

Din exterior, necunoscând toate sacrificiile, totul pare ușor. Antrenamentele par o joacă, întrecerile/turneele par o oportunitate de a pleca de acasă și de a vizita locuri noi, iar medaliiile par doar niște premii ținute cu mândrie, poate chiar aroganță după cum ar spune cei necunoscători, la gât. Însă, în spatele tuturor victoriilor, se află ceva mai important decât dezaprobarea și neîncrederea celor din jur - se află dorința de a fi campion! Așa cum presiunea creează diamante, antrenamentele creează campioni, iar competițiile creează dorința de a fi pe podium.

Această dorință se formează în timp, pas cu pas, și vine odată cu prima victorie. Odată ce realizezi că ai avut puterea să câștigi, vei dori mai mult. Aici intervine dorința de a câștiga - de a fi campion. Ea te motivează când vrei să renunți. Ea te ridică atunci când nu mai ai puterea de a continua. Pentru mine, sentimentul din timpul meciului și mai apoi sentimentul victoriei sunt cele care mă îndeamnă și mă constrâng să merg mai departe. După un meci pierdut sau după un antrenament slab, îmi amintesc cu mândrie cum m-am simțit în timpul luptei: bătăile puternice ale inimii, pumnii strânși, încordați, emoții care încă mă mai copleșesc simțite în gât. Lacrimi și un obiectiv clar. O strategie în minte ce trebuie urmată. Și concentrare. În acele momente, tot ce mă înconjoară devine un ecou. Sunt doar eu împotriva limitelor mele.

Nu contează ce spun ceilalți - trebuie să lupți pentru visul tău. Dacă îți dorești cu adevărat să câștigi, ai nevoie de mai mult decât noroc. Este grozav să ai puțin noroc, dar în viață trebuie să muncești pentru ceea ce vrei să obții. Viitorul îți va aparține dacă TU crezi în frumusețea visurilor TALE, însă nu este suficient. Nu este suficient să îți dorești ceva. Voința este o săgeată - are nevoie de țintă pentru a-și atinge obiectivul. Iar în acest caz - al meu, podiumul este ținta!

Viața de sportiv este mai presus de medalii și diplome. Viața de sportiv este despre sentimentul din timpul luptei și despre dorința de victorie.

P.S: Am început să practic karate când aveam 8 ani. Doi ani mai târziu, am început și practicarea unui sport mai puțin cunoscut, SpoChan (o artă marțială care provine din Kendo). La vârsta de 11 ani am participat la Campionatul European din Paris, iar în anul următor am fost selectată în Lotul Național. În octombrie 2017, la vârsta de 13 ani, am obținut locul 5 la Campionatul European din Roma. La sfârșitul anului 2018 am participat la Campionatul Mondial organizat în Tokyo, obținând o clasare pe locul 8. Anul 2019 a cuprins o participare la Campionatul European din Minsk și o clasare pe cea mai înaltă treaptă a podiumului la o competiție internațională desfășurată în Serbia. În decembrie 2020 am trecut examenul pentru centura neagră 1 Dan SpoChan.

NEVOIA DE NATURĂ - ÎN TIMPUL PANDEMIEI ȘI ÎN ORICE ALT TIMP

Prof. MARIA CRISTA

M-am tot gândit la un moment dat, când au început să se înrăutățească lucrurile cu pandemia, că lucrările artistice realizate de elevi, sunt condamnate să rămână în niște sertare virtuale și îmi părea rău că gesturile lor creative nu vor putea ajunge nici măcar la cerul, mai mult sau mai puțin restrâns, al colectivului școlii. Dar cumva, era nevoie de un fel de concept, care să susțină un fel de spațiu al creativității vizuale.

M-am gândit apoi că ar putea deveni un spațiu permanent în revistă, sub forma unei „galerii” în interiorul revistei. (Unele reviste de artă, cum este revista „Idea”, au această „Galerie” conținută în paginile revistei, ca un insert, uneori, putând să găzduiască, chiar și intervenții pe format de dimensiuni mai mari decât formatul revistei, dar, desigur, folosind un mod ingenios de pliere a hârtiei. De obicei în „Galerie” este invitat un artist/o artistă, sau un grup, pentru a realiza un proiect.)

Eu mă gândeam că insertul „Galerie” din revista liceului nostru, să aibă de fiecare dată câte o tematică, așa cum curatorii/curatoarele gândesc o expoziție sau o bienală de artă în jurul unui concept. („Galeria” și-ar găsi cel mai potrivit loc în pagina din mijloc a revistei, zic eu.)

Așadar prima mea propunere ar avea titlul și conceptul următor: „Nevoia de natură - în timpul pandemiei și în orice alt timp”. În încercările de a ne familiariza cu potențialul artei din diverse timpuri, mi-am propus să explorăm, simultan și natura și arta.

Există genuri de artă care au ca subiect ecologia. Poate printre acestea, cea mai interesantă abordare este aceea a Intervențiilor efemere în natură. Le putem numi un fel de gesturi creative, care se afla în contrast cu acțiunile cele mai frecvente ale speciei noastre, care, de obicei sunt ignorarea sau distrugerea naturii, împreună cu minimalizarea importanței pe care natura o are pentru susținerea vieții.

Omul creează spații confortabile pentru sine din care exclude și alungă natura, populând spațiile pe care le domină cu o estetică rigidă și controlată. Nici nu realizăm în ce fel contribuim la construirea ideii că „Frumosul” a devenit un sinonim „Control”. În această lumina, manifestările vieții sălbatice sunt declarate inestetice, urâte - flora spontană, buruienile (care sunt, majoritatea, plante medicinale), chiar și flori sau legume, care apar în locuri care nu le-au fost atribuite.

„Intervențiile” efemere sunt moduri de a explora natura, oriunde s-ar afla, prin intermediul simțurilor - tactil, vizual, olfactiv chiar, lăsând (și documentând) o urma a interacțiunii noastre cu diverse elemente ale naturii. Aproape ca o înregistrare a unei conversații între gândurile noastre răzlețe și observarea unor detalii din natura pe care o întâlnim. Aceste „intervenții”, pe de altă parte, este important să fie efemere, tocmai pentru a păstra echilibrul dialogului dintre noi.

Am invitat elevii/elevele, ca în timpul unei plimbări pe străzi, într-un parc sau într-o pădure, să fie atenți/atente la natura din jurul lor, să observe detalii legate de forme, de culori, de direcții sau amplasarea în spațiu a elementelor pe care le observă, și să recompună, să reconfigureze o forma nouă cu ajutorul unora dintre elementele întâlnite/observate.

Aici sunt câteva imagini, care reprezintă urmele acestor conversații cu natura. Totuși, unii elevi/unele eleve au ales să nu intervină deloc, ci doar să observe și să immortalizeze acest moment.

„Natura poate oferi adăpost pentru animale, dar fără să o deranjăm ne oferă multe detalii. Nu este nevoie de intervenția omului, pentru ca natura să primească un aspect mai interesant, ci poate face asta și singură.” Denisa Danciu, clasa a XI-a D

ÎNTÂLNIREA MEA CU FRUMOSUL....

PAUL DUȚU, student anul I, Facultatea de Automatică și Calculatoare, secția Ingineria Sistemelor, Universitatea Politehnica Timișoara

18

„Timiditatea mea va fi mereu înțeleasă într-un mod superficial, fiindcă nimeni nu cunoaște pe de-a-ntregul caracterul meu și obiectivele pe care mi le setez” - Gânduri demne de un adolescent romantic, care, acaparat de frustrări interioare, este dependent de autoconsolare. Mă încadrez perfect în această tipologie de persoană.

Dar ce se întâmplă când în mijlocul unei atitudini ridicole, pe care o cauzează timiditatea, își face loc orgoliul? Rezultatul poartă numele de „șarm cumpătat”.

Partea I

După orele solicitante de școală, într-o zi de marți, mă găsesc acasă cu prea puțin răgaz pentru a-mi face ordine în gânduri și a-mi stabili o succesiune eficientă a lucrurilor de îndeplinit în vederea unui progres pe plan educațional. După masa de prânz, o sesiune revigorantă de „flocosit” câinele și un duș, îmi încep lunga călătorie spre meditațiile la matematică din capătul opus al orașului.

În stația de autobuz, unde trec cele mai plictisitoare 15 minute de așteptare, în mod normal, monotonia dezolantă este întreruptă de o apariție feminină la câțiva metri de mine. Mă izbește frumusețea acestei femei încă de la prima privire aruncată, din reflex, asupra trupului ei. Îmbrăcată în stil francezesc, cu niște încălțări din piele întoarsă, de toamnă (aferele unui anotimp îngăduitor cu aversele, deci o alegere bazată pe prognoza zilei respective). Pantalonii în stil casual, de culoare închisă, serveau drept piesa din puzzle pe care toată lumea o ignoră, dar care se potrivește cu întregul din care face parte. Partea superioară a corpului dereglă orice raționament la care apelam pentru a nu părea surprins de această înfățișare fără cusur. O bluză elegantă, vișinie, făcea pereche cu geaca groasă de piele care constituia un zid înaintea curiozității mele de a-i explora mai în detaliu corpul. Piesa de rezistență a vestimentației, din care izvora tot aerul francezesc al ținutei, era bereta vișinie. Eu eram îmbrăcat într-o notă lejeră, dar elegantă, cu papuci de piele și blugi simpli. Părul îmi era bine aranjat, iar bluza groasă de bumbac, cu aspect tricatat și geaca pe care o purtam contribuiau la menținerea stimei de sine la cote acceptabile. Totuși, pe lângă lucrurile ce țin de îmbrăcăminte, mă frapa tenul ei delicat, fin, ușor bronzat. Nasul, gura, ochii, toate erau distribuite pe fața ei într-o armonie desăvârșită, și aveau dimensiuni mai mult decât potrivite, în raport cu standardele oricărui băiat, în viziunea mea.

Simt nevoia de a-i stârni interesul cumva. La momentul sosirii autobuzului, urc în partea din spate și mă așez pe un scaun din segmentul median al vehiculului. Cu mare greutate constat că ea s-a poziționat cu spatele la mine, la o distanță de vreo doi metri. Nu încetez din a contempla trupul acestei femei, sosită ca un meteorit în orbita gândurilor mele. Nu știu dacă mă puteam concentra asupra altor aspecte decât cele legate de ea, dar cert este că nici nu doream așa ceva în momentele respective. După câteva minute, fiind deja obișnuit cu privirile obsedante către ea, într-un moment total neașteptat, se întoarce brusc și se uită în ochii mei. Fără să pot controla, obrații mi s-au înroșit și aproape instant mi-am mutat privirea spre geam. O voce interioară mă certa pentru timiditatea de care dădeam dovadă și ca o răbufnire de orgoliu, decid să adopt un aer de bărbat sigur pe el și să doresc încă o intersectare cu ochii ei, pentru a demonstra că sunt capabil de seducție. Următoarea stație era cea vis-a-vis de Universitatea de Vest și observ că ea se pregătește să coboare. Cu o secundă înainte de deschiderea ușilor, îmi aruncă o privire fulgerătoare pe care o absorb liniștit și

pentru prima oară disting culoarea cafenie a ochilor ei, un mijloc de amplificare al misterului care mă învăluia treptat. Afișez un ușor zâmbet și uitătura îmi rămâne neclintită până la închiderea ușilor.

După coborârea ei, îi urmăream mersul aproape hipnotizat. Niște pași mlădioși, dar fermi, în contrast cu ceilalți pietoni, mă făceau să fiu infinit de uimit.

Nu eram în măsură să atribui niciun rezultat dorinței de captare a interesului ei. Singura șansă pe care o mai aveam era constituită de speranța revederii.

Partea a II-a

Zilele au trecut pe nesimțite, iar în gândurile mele predominau obiectivele școlare, așa încât m-am aprofundat într-o monotonie existențială, iritantă pe alocuri. Aveam permanent impresia că nu tratez pregătirea pentru examene cu suficientă seriozitate. Pe măsură ce zilele treceau, creștea procentul meu de irascibilitate la întâlnirea cu diferiți factori stimulatori. Eram conștient de tot acest proces încă de la începutul anului școlar. Eșecurile în exercițiile de la matematică îmi scădeau mereu moralul. Mă enervau prietenii, părinții, toată lumea. Dar, totuși, reușeam zilnic, printr-o modalitate sau alta, să mă liniștesc, fără a comite gesturi regretabile ulterior în relațiile cu cei din jur. Fiind o fire perfecționistă, cheltuiam multă energie pentru a fi satisfăcut pe planuri care nu contribuiau deloc la viitorul meu.

Preocupat de tot felul de aspecte, relevante sau irelevante, am uitat complet de superba domnișoară care mi-a marcat ziua de marți. Astfel, fiind din nou în perimetrul stației de autobuz în drumul spre meditații, m-am speriat cumplit când, din senin, am realizat că nu mi-am pregătit deloc strategia pentru eventuala întrevvedere cu ea. Eram îmbrăcat sport, în adidași și trening. Au început dezbaterile obișnuite în mintea mea între vocea optimistă și cea pesimistă, soldate de cele mai multe ori cu o concluzie neutră. Așadar, am hotărât că dacă există posibilitatea să mă placă o fată, felul cum sunt îmbrăcat nu influențează semnificativ această situație, exceptând cazurile în care adopt o vestimentație de-a dreptul jalnică.

Simțeam o ușoară tensiune, aveam impresia că ea poate apărea în orice moment. Sub nicio formă nu aș fi acceptat să notific cu întârziere (chiar și de câteva secunde) prezența ei, dar nu a venit. Astfel, până la sosirea autobuzului am rămas într-o „expectativă armată” din punct de vedere al seducției. De la momentul urcării, am început să fiu dezamăgit. Îmi doream mult să o revăd.

Fără să îmi dau seama, m-am așezat pe același loc precum în săptămâna precedentă. După câteva momente de contemplație cu ochii spre geam, revin în realitate și observ o domnișoară care mă privea îndelung, fiind așezată cu fața la mine pe un scaun care se afla la doi pași distanță. Nu am fost influențat deloc de timiditate, din cauză că eu eram cel admirat și mă socoteam superior acestei fete dintr-o privință caracterizată de ambiguitate și care, de fapt, nici nu există. Am judecat înfățișarea ei raportându-mă la madame „Perfecțiune” din urmă cu o săptămână și verdictul a fost echitabil, după părerea mea: o fată drăguță, simpatică, dar cu mult sub fabulosul de care am avut parte. Următoarele minute au fost marcate de multe contacte vizuale între noi. Eram convins că pot iniția o conversație care să îmi aducă cel puțin un număr de telefon sau o adresă de facebook. Bineînțeles că în cazul parcurgerii unui asemenea pas, obrazul rumenit de timiditate mi-ar fi fost partener de nădejde.

Când autobuzul oprește în stația de la Parcul Copiilor, zăresc printre cei care urcă o beretă vișinie și într-o secundă „am uitat” de existența „admiratoarei”. În următorul moment, întâlnesc pentru o clipă ochii căprui de care m-am îndrăgostit. Avea o vestimentație asemănătoare celei pe care o cunoșteam, tot în stil francezesc. Prin multitudinea de pasageri am reușit să văd că de data aceasta pantalonii au fost înlocuiți cu o fustă și în partea superioară un palton ascundea cămașa albă, elegantă, cu bulinuțe. Îndepărtându-se de mine, a ocupat un spațiu în apropierea șoferului. Am interpretat acest gest ca o dovadă a dezinteresului. Ea nu era deloc uimită în vreun chip de ceea ce reprezintă eu.

Nu găseam nicio soluție pentru a obține măcar simpatia ei. Spontaneitatea nu mă caracterizează, așa încât nu aș fi fost capabil să pornesc o interacțiune cu ea fără certitudinea unor șanse mari de reușită.

Urma stația de la Universitatea de Vest. În speranța că va coborî tot acolo, am mers și eu aproape de ușa lângă care era poziționată. Fiind la jumătate de metru de ea, am simțit un parfum încântător, care eclipsa orice alt miros din jurul ei. A observat imediat prezența mea și mi-a zâmbit scurt. Am rămas împietrit, cu mâna pe un scaun, lăsând fericirea să năvălească în ochii mei fără niciun fel de cenzură. În timp ce cobora, mi-a aruncat încă un mic zâmbet și din acel moment, pentru câteva ore, m-am cufundat în ușoare stări euforice.

În următoarea săptămână, pandemia de Covid-19 a cauzat închiderea școlilor și scenariul unei alte întâlniri cu întruchiparea frumosului s-a sistat pentru o perioadă nedeterminată.

TATUAJUL - DE LA TRADIȚIE LA TREND. UN SCURT ISTORIC

CARINA COVACIU, studentă anul VI - Universitatea de Medicină și Farmacie „Victor Babeș” Timișoara, membru fondator al Trupeii de Teatru „ASLĂNEȘTII”

20

Ne întrebăm deseori care este rolul cel mai important al tatuajului în zilele noastre, atât în viața de zi cu zi cât și post - mortem. În secolul XX, constatăm o nouă afinitate pentru arta tatuajului astfel încât, acesta nu mai este considerat o reminescentă a așa numitelor culturi „primitive”.

Tatuajele reprezintă personalitatea, susținând-o atât din punct de vedere estetic cât și moral. Dacă în trecut efectuarea unui tatuaj presupunea un lung și dureros proces inițiat, merit să-l includă pe posesor într-un grup, astăzi, un tatuaj este o marcă distinctivă ce poate fi asociată cu persoana în sine și identificată cu numele acesteia. Tatuajul furnizează informații importante despre aparținătorul său.

Atunci când nu există acte de identitate pentru o persoană decedată și nici nu are cine să identifice cadavrul, ne putem folosi de această excepțională marcă identitară. Tatuajul acestuia (dacă există) poate ajuta la identificare.

Medicina criminalistică modernă are în prezent o multitudine de metode pentru identificarea persoanelor decedate cu identitate necunoscută, precum analiza comparativă a dinților, analiza ADN, dactiloscopia, deformări ale corpului, tatuaje etc.

În zilele noastre numărul de tatuaje este egal pentru cele 2 sexe, diferențele făcându-se din punctul de vedere al vizibilității, astfel că femeile preferă mai mult discreția când vine vorba de amplasarea acestora. Bineînțeles, anturajul reprezintă un factor important pentru decizia de a achiziționa un tatuaj, subliniind puterea influenței persoanelor din grupul de apropiați și importanța sentimentului de apartenență. Arta corporală are o popularitate crescută în rândul tinerilor, ceea ce ne conduce la am defini tatuarea ca mijloc de auto-exprimare. Din acest motiv tatuajul trebuie privit ca o formă de artă și nicidecum ca un comportament deviant.

Fiecare individ are propriul motiv pentru care alege să se tatueze. În toate clasele sociale există cel puțin o persoană (grup de persoane) care să posede un astfel de produs, pe care deja îl putem numi artistic fără teama de a greși. Cu siguranță a primi un tatuaj este o alegere care implică și suportarea unei proceduri dureroase. Întrebarea imediată este legată tocmai de tipul acesta de asumare. De ce ar fi cineva dispus să sufere pentru a transmite un astfel de mesaj?

Durerea este însăși expresia simbolului propriei intensități, ca motto și, implicit, o pedeapsă pentru greșelile din trecut. Același tatuaj poate fi privit ca o traumă pentru trup (grozăvie) sau ca o formă de artă, depinde de paradigmă, depinde de privitor.

În căutarea identității, omul - ființă socială prin definiție caută recunoașterea și are nevoie de împlinirea sentimentului de apartenență la un grup. Discutăm aici despre conceptual de afiliere la un grup / societate.

Programele de televiziune promovează tatuajele prin vedetele de pe sticlă, iar industria modei a preluat această tendință. Persoanele publice (actori, muzicieni, sportivi) susțin și ei acest trend, pe care îl răspândesc rapid prin intermediul social media. Rolul acesteia în promovarea unei adevărate industrii a tatuajului este considerabil, implicit în tot lanțul fashion: haute couture și industria parfumului care s-au dezvoltat mult în această direcție, realizând colaborări cu Jean Paul Gaultier sau Ed Hardy. Nu putem vorbi de modă fără istorie, iar când vine vorba de moda tatuajelor, putem afirma că: MODA înseamnă ISTORIE plus INSPIRAȚIE (M = I + I).

LUPTA CU CANCERUL VERSUS „ATACUL DE LA SMÂRDAN” DE NICOLAE GRIGORESCU

ALISA ECSEGI, clasa a X-a C

Cancerul este la fel de imprevizibil ca o mare bătălie istorică imortalizată de un pictor.

Lucrarea „Atacul de la Smârdan” a fost realizată de Nicolae Grigorescu în perioada anilor 1878-1885. Acesta a luat parte, ca reporter, la Războiul pentru cucerirea Independenței de stat a României, desfășurat între 1877-1878. Pictorul a observat și a înregistrat în sute de desene, adevărate stenograme, desfășurarea luptelor și a vieții zilnice de pe front, la fel cum fac și medicii în fiecare zi când primesc un nou caz oncologic. Medicii observă, analizează și înregistrează sute de cazuri diferite de cancer

pe zi, încercând să țină totul sub control, monitorizând fiecare creștere a tumorii maligne care și-a făcut apariția în corpul uman, la fel ca un război într-o țară unde locuitorii nu au făcut absolut nimic rău pentru a trăi un asemenea episod tragic în viața lor.

diagnosticată drept malignă (canceroasă). Aceasta este recunoscută după forma necirculară în radiografiile realizate, tumorile putând fi văzute mai clar în RMN-uri decât în CT-uri, în unele cazuri.

După cum putem observa și în opera pictorului român sunt reprezentați câțiva ostași căzuți la datorie precum și unii care încă încearcă să lupte pentru viața, familia și țara lor până la moarte. Așa se întâmplă și în cazul cancerului, oamenii se luptă din răsuputeri împreună cu medicul oncolog pentru viața lor și pentru timpul cât mai prețios petrecut cu familia, sperând să fie de lungă durată. Există situații în care unii oameni mor mai repede de cancer, fiind în stadiul 3 sau 4 sau chiar având o formă agresivă a bolii, la fel ca și ostașii căzuți la datorie din tablou, dar sunt și pacienți care încă duc lupta grea și crâncenă cu cancerul.

Pacienții cu cancer nu au arme precum soldații prezentați în pictură, sunt neînarmați, împinși într-un război cu un final tragic, o bătălie de fapt între viață și moarte pentru care nu au fost pregătiți iar singurele lor scuturi sunt organismul uman cu anticorpii secretați de acesta și îngerii în halate albe, medicii și personalul medical, care le prescriu tratamentele de care au nevoie și le oferă îngrijirea necesară. Pentru început este folosită chimioterapia. Când aceasta nu mai are efect, apare progresia bolii, când se schimbă tratamentul, la fel cum schimbă și generalul strategia de luptă într-un război. În unele cazuri de cancer, radioterapia („chirurgia fără cuțit”) este folosită împreună cu chimioterapia pentru a înfrânge maladia. Alte tratamente împotriva acesteia sunt și chirurgia, imunoterapia, hormonoterapia, care reprezintă de fapt lupta în sine cu cancerul, unde organismul se aliază împreună cu ele pentru a câștiga bătălia împotriva acestuia. Bătălia se desfășoară într-un câmp neutru, nepregătit pentru a deține un război în toată complexitatea lui. Fiecare din tratamentele menționate mai sus atacă tumora în același mod cum soldații atacă armata otomană rivală în pânza lui Nicolae Grigorescu, unele celule bune „cad la datorie” devenind canceroase la rândul lor (metastaze), care încep și se răspândesc și în alte părți ale organismului, în mod diferit față de cel unde a apărut tumora principală. Unele celule canceroase sunt înfrânte, războiul aducând un bonus organismului uman, la fel cum soldații obțin victoria în câmpul deschis de luptă.

ÎNSEMĂNĂRI DIN RECLUZIUNE

HARITINA ANGHEL, studentă anul I - Universitatea de Medicină și Farmacie „Victor Babeș” Timișoara

22

Nimeni și nimic nu ne-a pregătit pentru acele evenimentele care au urmat fisurării zidului fragilității noastre fizice, dar și psihice. De luni de zile, omenirea se confruntă cu o boală devastatoare; unii oameni sunt victime directe ale bolii, alții sunt expuși, prin natura locului de munca, iar cei mai mulți sunt „condamnați” la izolare. Dotările materiale- măști, mănuși, dezinfectante, teste, aparatură medicală - indicau că suntem în stare să trecem cu bine multe din greutățile ce apar în timpul unei pandemii. Am reușit chiar să transferăm o parte din servicii în domeniul online și să continuăm procesul educațional de la distanță. Puțini au fost cei care s-au gândit și la implicațiile psihologice pe care această reconfigurare a vieții o va avea asupra conștiinței, speranțelor și idealurilor noastre. Mai mult decât atât, nimeni nu ne-a pregătit pentru atât de multă singurătate.

Puțini au fost cei care au încercat să ne liniștească, să ne ghideze prin speranță, nu să ne conducă prin știri alarmiste și frică. În absența unei surse echidistante de informare externă, am observat o „înjugare” a oamenilor la canalele de știri, o dependență de frică. Am trăit sentimentul sugerat¹ de titlurile dramatice, de poveștile tragice, halucinante, de numărul mereu în creștere al pacienților infectați și decedați; toate acestea au contribuit la conturarea unui cadru apocaliptic pentru omul izolat; incapacitatea de a distinge adevărul de minciună sau de a proba validitatea acestui adevăr ne-a indus un sentiment de disperare, de neputință. Compensarea acestor temeri și incertitudini s-a realizat în moduri diverse: unii și-au făcut provizii de alimente și medicamente peste cantitatea necesară, alții s-au refugiat pe platforme și grupuri de socializare destainuindu-se mai mult decât oricând unor străini cu acces la internet. Dincolo de această căutare înfrigurată a alterității ne întrebăm: „ce destin ne trimite indirect și permanent la celălalt?” (Noica, 1990:13)

„În acest deșert în care se înmulțesc singurătățile” (Bugă, 1992:205) recunoaștem importanța celui de lângă noi, omul fiind o ființă socială, care își împarte viața cu aproapele său: „Nu pot vorbi despre mine fără să mă raportez la celălalt. Niciun exercițiu de imaginație nu permite inchipuirea unei realități fericite pentru omul singur” (Noica, 1990:83) Cei mai fericiți dintre pământeni își petrec izolarea în mediul familial restrâns; dincolo de certurile ne semnificative, plictisul și monotonia care mai apar după perioade îndelungate, izolarea împreună cu celălalt ne oferă șansa de a ne păstra echilibrul, de a ne elibera de stres și anxietate prin comunicare și afecțiune. Persoanele singure privesc cu aviditate lumea din jur, și trăiesc prin simpla participare la spectacolul social un sentiment metafizic de comuniune cu

necunoscuții: se bucură de oameni, se încarcă de energia lor. Perioada de izolare intrerupe această legătură dintre oameni, lăsând o perspectivă deprimantă și doborâtoare pentru persoanele care nu mai au pe nimeni. Pentru oameni ca aceștia, care poartă greutatea pandemiei pe propriii umeri, merită să cugetăm la cât de mare este de fapt „pedeapsa” recluziunii noastre, atâta timp cât înca mai avem pe cineva alături, cu care să „ne privim în ochi” (Sorescu, 1985:32).

Pandemia unei aparent banale viroze respiratorii a revelat și propagarea unei pandemii a dezordinii interioare și a ignoranței colective. Ființial, umanitatea a suferit un dezechilibru major; ajunsă la un stadiu atât de înalt de dezvoltare a tehnologiei, a neglijat aspectele morale și spirituale ale vieții. Abia în perioada aceasta de recluziune, omul conștientizează ce viață vidată de sens, lipsită de perspectivă trăiește. Am pierdut deprinderea gânditului, a cautării semnificațiilor, a reflectării și a analizei. Ne-am „deconectat” de orice formă de spiritualitate, lasând în urmă un gol ce nu poate fi umplut cu materia trecătoare. Am pierdut simțul valorii lucrurilor și oamenilor din jurul nostru. Am dat valoare unui lucru prin apartenența sa la un întreg, fără să îi judecăm calitatea intrinsecă. Testul izolării este promovat, conform lui G.E. Moore, de acele lucruri (as generaliza, și de acei oameni) care, „dacă ar exista prin sine, într-o absolută izolare, noi totuși am considera că existența lor este bună” (Miroiu, 1997:75). Din rațiuni de perspectivă, distanța a fost mereu o măsură necesară în delimitarea "cercului strâmt" în care trăim. Fără această introspecție, testul izolării ne va îngenuchia singuri, inconjurați de o masă amorfă de oameni, idei și lucruri cu care nu ne identificăm.

Despre moartea prin durere, depresie și deznădejde a omului singur în perioadele epidemice s-a mai vorbit, dar mai puțin despre (re)nașterea sa prin iubire. Raportarea omului la acest sentiment profund uman, iubirea s-a schimbat mult în perioada de boală, indiferent dacă vorbim despre condiția celui îmbolnăvit, a celor dragi lui sau a celor despărțiți de circumstanțele epidemice. În „Dragostea în vremea holerei”, tânărul Florentino Ariza petrece 51 de ani, 9 luni și 4 zile, o perioadă greu încercată de pandemia de holeră, iubind-o de la distanță pe Fermina Daza. Iubirea celor doi se împlinește, deși este pusă la încercare de trecerea anilor, de mizerie, boli și de moarte. Ce este important de remarcat în această poveste e modul în care distanța redefiniște vindecarea și raportarea omului prin iubire, atunci când nu are garanția prezenței ei- cu mai multă maturitate, răbdare, înțelegere și compasiune - “căci cel ce iubește doar apropierea dragostei nu va cunoaște niciodată întâlnirea cu ea” (Exupery, 1977:297).

Celor care au primit măsura distanțării ca pe o formă de oprimare le amintesc mereu că nu mi se pare nimic absurd să cautăm în calitatea constrângerilor noastre calitatea libertății (Exupery). Despre Shakespeare se cunoaște faptul că a scris trei dintre cele mai faimoase piese ale sale, „Antoni și Cleopatra”, „Mcbeth”, „Regele Lear”, precum și câteva sonete, din izolare, în timpul epidemiei de ciumă bubonică. Energia creatoare (îndărătnică) a omului poate fi valorificată în această perioadă încercată, căci viața merge mai departe și poate da roade mai ales de la distanță, izolarea autoimpusă fiind dintotdeauna propice meditației și creației de mari valori.

Am acceptat încercările izolării ca pe niște exerciții ale voinței, iar distanțarea a căpătat sens de depășire, biruire a condiției celuilalt eu, de dinaintea pandemiei, căci fragilitatea zidului meu nu mă împiedică să mă bucur de ceea ce se întrezărește printre crăpături. Însemnarile din recluziune nu pot atinge o concluzie definitivă, căci povestea pandemiei de coronavirus prezintă un final deschis. Trăim vremuri istorice, iar timpul, ca un medic iscusit, va cerne și va decanta trăirile acestor vremuri atipice și va păstra experiențele noastre ca pe un indicator al integrității, stabilității și înțelepciunii omului modern.

PAGINA DE POEZIE

GÂNDURI DETERIORATE

DENISA MARIA TILEA,
clasa a IX-a B

Privind de la geamul care absoarbe reflexia,
observ cum razele îmi împletesc părul cu culoare,
pictându-l cu lumină,
dar fața soarelui este mai palidă decât de obicei,
iar linia orizontului este doar o explozie;
o explozie cu petale de narcise.

Apoi rămânând neclintită câteva ore,
alergând pe axa timpului precum un fluture ar zbura,
spre etern,
observ luna, un suflet întunecat,
cum își revarsă valurile asupra mării înghețate
și simt gustul prafului de stele de pe genele timpului.

În timp ce privirea-mi valsează pierdută cu pustiul
pe buzele mele unde întunericul s-a scuturat
sub forma unor ace,
au început a dansa niște cuvinte
la fel de delicate ca simfonia glasurilor de fantome:
„Către astrele care domnesc pe cer,
care-și împrăștie supremația
asupra milioanele de mile de nesfârșire albastră...
Cât de adânc este șocul căderii? ”
Dar reflexia și-a întors privirea,
uitându-se în aceeași direcție întipărită pe retina mea.

Scufundată-n cenușiul fricii,
în timp ce un ecou răsună în spatele gândurilor deteriorate,
cățărându-se pe pereții minții mele,
șoptind că prin fiecare crăpătură a sufletului,
trece esența existenței noastre;
fie ea doar un rai ascuns
sau un iad la vedere.

Când soarele și-a arătat portretul din nou,
liniștea era singura care plutea în aerul metalic,
dar am refuzat a mai privi în văzduh
către Marele Galben,
așa că am continuat a mă privi pe mine,
a privi reflexia;
ochii verzi precum frunzele de mentă,
pentru că ei erau singurele astre a căror emoție și glas,
îmi erau precum o hartă ușor de descifrat.

CĂLATORIA FRUNZEI

DANIEL PARVAN,
clasa a IX-a D

Frunza tristă, ruginie
Începe o călătorie,
Și în drumul ei domol,
Vede păsările-n zbor.

-Unde mergeți, surioare,
Grabite așa de tare?
Oare toamna a venit,
Și eu încă n-am simțit?

Sunt ușoară și uscată,
Si sunt foarte neîmpăcată.
Vântul rece și arțăgos
O să mă arunce jos!

Și nici bine n-a grăit
Că vântul a și venit.
Și în drumul ei vedea
Barza tristă cum pleca,
Cu puii în urma sa.

Cum trecea în grabă mare,
Vedea câmpuri și tractoare
Unde om cu mic cu mare,
Strângea bătut de umilul soare
Recolta de pe ogoare.

Mulțumită, resemnată,
Frunza se culcă deodată
Peste ale ei surate,
Veștejite și uscate.

MUZICA SUFLETULUI

ERIN GRAY

Știa prea bine cum a ajuns aici și știa fiecare decizie pe care a luat-o, a analizat-o și pe care a ajustat-o astfel încât să nu afecteze pe nimeni alegea sa, dar în final singura persoană pe care a distrus-o este ea însăși.

Stătea întinsă în patul de spital aflat lângă geamul deschis, materialul alb și aspru deranjându-i pielea ridată a brațelor sale. În salon era răcoare, dar febra pe care o avea o făcea să transpire, iar părul său, acum alb, se lipea de tâmpile și de fruntea sa la fel de mare ca în tinerețe. Ochii săi erau la fel de verzi ca întotdeauna, păstrându-i esența sufletului său acolo. Curând, când acea esență va pieri, iar acei ochi se vor închide pe vecie, ascunși sub pământul câmpiilor din satul său natal, numai firele de iarbă îi vor mai cânta povestea până timpul o va da uitării. Buzele sale erau mici și zbârcite, așa cum își închipuia mereu că vor arăta odată ce va îmbătrâni.

Fereastră salonului era larg deschisă, iar când a întors capul și a privit afară a văzut cerul întunecat și zărea doar razele lunii intrând în încăpere și mângâindu-i delicat pătura așternută peste picioarele ei, ce au încetat acum mult timp să mai spere că vor simți din nou atingerea dură a pământului. Odată cu acea conștientizare a adevărului crud, a pierdut și singura ancoră ce o mai ținea încă în prezent.

Strălucirea stelelor era estompată de perdeaua ce a fost invitată la un dans nocturn de o pală de vânt târzie. Aparatele de lângă patul ei scoteau un sunet ușor și regulat. A închis ochii și a lăsat liniștea și pacea momentului să o cuprindă.

Febra sa creștea din ce în ce mai repede, dar delirul a început deja și pierdută în amintiri și în zilele de mult trecute, un sentiment puternic i-a străpuns inima, parcă rupând-o în mii de bucățele, în mii de variante ale ei, ale sufletului ei, în mii de vise spulberate, șoapte spuse cândva de mult târziu în noapte, de gânduri nerostite, de iubiri pierdute și de imagini ale unui băiat înalt, cu păr șaten, cu ochii albaștrii, tânăr și iubitor, ce îi cânta la vioară.

Pentru o clipă era din nou în camera de muzică a liceului - acum distrusă de trecerea timpului - cu acel băiat ce o privea din nou cu iubire, cu blândețe și cu admirație, de parcă era cea mai prețioasă ființă din acest univers. Ea simțea muzica lui ca un bandaj pus peste o rană, ca un sărut pe frunte, ca un ceai de mentă într-o seară rece de iarnă, ca o îmbrățișare. Căci asta își dorea. Să trăiască toată viața alături de el și să se lase învăluită de muzica lui, de privirea lui, de vocea lui și de el.

Alte imagini cu ei doi i-au pătruns în minte. Era ea - tânără și frumoasă, fără riduri, fără părul alb și fără piele zbârcită - cu el, în sala unde se ținuse balul de absolvire, având parte de primul lor sărut. Atunci simțise cum pământul îi fuge de sub picioare, cum restul oamenilor din încăpere dispăreau și cum întreaga lor existență se rezuma la acel moment.

Apoi se afla în apartamentul lor. Se uita la el și era de parcă sufletul ei se oglindea în sufletul lui, iar sufletul lui în al ei. Era ceva atât de intim că putea să vadă cum strălucește același gând și în ochii lui și de acolo cum se extinde în toată ființa sa, provocându-i un tremur plăcut. Era de parcă însuși timpul își făcuse lăcaș în inimile lor, de parcă lumile lor s-au așteptat

reciproc, știind că într-o zi se vor reuni și vor forma din nou un întreg. Si în momentul acela ea știa că a găsit partea din ea despre care nici nu știuse că lipsise.

După aceea se uita la ea, de undeva de sus, încă în minte ei. Avea părul lung și blond, așa cum îl avusese și mama ei și bunica ei. Privea cu nesaț momentele de la nuntă, pe ea în rochia albă de mireasă și pe băiatul ei cu ochii albaștri ținând-o strâns și iubitor în brațe în fața bisericii, iar ea voia doar să se îmbete în mirosul lui și să îi asculte bătăile inimii, liniștitoare și calmante. Privea cum, după lăsarea serii, își șopteau unul altuia planuri de viitor ce nu aveau să se împlină niciodată. Auzea chicotele ei și râsul lui. Oh, Doamne! Își amintea așa de bine râsul lui! Cum îi lumina ziua, îi intra până în măduva oaselor, vibrant și puternic oferind viață lumii ei.

Acum era în momentul în care își aleseseră prim mașină. Ea voia una albastră, ca ochii lui, iar el, i-a îndeplinit dorința. Plecaseră împreună înapoi acasă. El conducea, iar ea se afla în scaunul din dreapta. Erau atât de fericiți și de naivi, crezând că totul va dura pe vecie. Și brusc, ca de nicăieri, a auzit din nou sunetul ce i-a bătuit toată existența - rămaseră fără frâne.

Știa că urma impactul cu zidul acela blestemat, știa înaintea să revadă amintirea, coșmarul său. Apoi, o perioadă scurtă fusese rătăcită în întuneric. Când deschise ochii vedea sânge picurând în jurul său, neștiind dacă era al ei sau al lui.

Febra o ducea pe culmile delirului, făcând-o să retrăiască fiecare secundă a vieții ei. Capul i se agita, strigând inconștient un nume, dorind din nou o persoană ce nu se va mai întoarce. S-a trezit pentru o clipă, ca apoi, epuizată fiind, să cadă din nou în întunericul evenimentelor.

S-a văzut cum stătea lângă sicriu, în noul ei scaun cu rotile, așteptând ca băiatul cu ochii albaștri să și-i deschidă, iar e să se mai piardă o singură dată în privirea lui plină de dragoste, pace, compasiune și înțelegere. Căci el o completa, el o înțelegea, iar acum acea înțelegere avea să se piardă pe vecie în van, în vid și în povara de pe umerii ei. Ea era cea care trăise, nu el.

Își auzea vocea cum îi pronunța numele ca pe o incantație ce l-ar fi adus înapoi la ea, la momentele lor, căci din tot ce avea cândva, atunci, în acel sicriu se afla ultima persoană din viața ei. Numele lui se forma ca un instinct pe buzele ei și a continuat să îl rostească până când a realizat că a rămas singură.

Uneori, după moartea lui, i se părea că îl aude râzând prin casă, iar ironia momentului o făcea și pe ea să râdă sarcastic. Râdea de ea, de deciziile ei, de toate momentele în care a crezut că ei îi este permis să spere sau să viseze. Râdea de singurătatea ei și simțea cum înnebunește. Dar nu îi mai păsa. Lumea sa nu mai avea sens. Știa că pentru a aduce onoare vieții lui - marea ei iubire - trebuia să fie puternică, dar nu a reușit.

Când s-a trezit, a realizat că febra încă nu îi scăzuse și că nu avea să scadă. Briza rece de toamnă ce pătrundea în salon îi făcuse firele rebele de păr să se miște involuntar. În noapte, în acest loc și în acest moment, în ultimele ei clipe, auzi muzică, muzică cântată la vioară. Aceași melodie pe care ea îl ruga mereu pe el să o cânte. Nu știa dacă era tot din cauza febrei sau cânta cineva jos, în stradă. Nu îi păsa. Îi plăcea.

Cu un ultim zâmbet, își forțase buzele uscate să mai pronunțe o ultimă dată numele atât de drag ei. Singurul nume pe care și-l amintea. Chiar dacă avea momente în care uitase cum o chema, nu uitase niciodată numele bărbatului ei cu ochii albaștri. Când îl pronunță sufletul ei se înălță de bucurie și nerăbdare. În sfârșit aveau să fie din nou împreună.

De undeva de foarte departe se auziră sunetele aparatelor ce o mai ținură în viață și auzi oameni ce începuseră să se agite și să strige un nume străin ei, căci singurul nume pe care sufletul ei îl cânta acum era numele lui.

Și în momentul în care s-a lăsat pradă morții, știa că acela era de fapt momentul când sufletele lor urmau să formeze un întreg pe vecie.

MONOGRAFIA DIALECTALĂ

Prof. ATENA IRIMESCU

Monografia dialectală reprezintă u studiu complet și amănunțit al unui dialect sau grai, dintr-o regiune sau localitate. Culegerea materialului este realizată de obicei, de către autorul monografiei. Față de atlas, monografia prezintă o serie de avantaje care constau, în special, în posibilitățile foarte largi și variate de colectare a materialului lingvistic. Se pot folosi toate procedeele de anchetă: chestionare, convorbiri tematice, observația directă, metoda indicării obiectelor, traducerea de fraze etc.

Metoda monografică poate fi aplicată, atât în cercetarea pe teren a unui dialect sau grai, urmată de prelucrarea materialului cules într-o monografie, cât și în descrierea unui dialect sau grai, pe baza faptelor dialectale înregistrate de atlasele lingvistice. Această metodă permite efectuarea de anchete succesive, reveniri în diferite perioade, pentru a surprinde evoluția pe verticală a unor fenomene.

Monografia studiază o anumită variantă teritorială a limbii (dialect, subdialect, graiul unei localități sau regiuni) sub multiple aspecte (fonetică, morfologie, sintaxă, formarea cuvintelor, lexic etc) sau un singur aspect al variantei regionale respective (numai fonetică, de ex.) etc. Astfel se întocmește un inventar sistematic al faptelor regionale, comparate, de regulă, cu limba literară.

Autorul monografiei dialectale va apela mereu și la gramatica istorică, evidențiind arhaismele graiului din zona cercetată. Acesta va încerca să explice și dinamica graiului (dialectului) studiat, invocând, adesea și fapte extralingvistice (sociale, istorice, culturale, etnografice, folclorice etc), va urmări influența limbii literare asupra graiului respectiv, comparând faptele prezentate cu cele din alte arii, pentru a realiza o descriere sincronică și diacronică a variantei teritoriale cercetate.

Structura unei monografii dialectale poate fi destul de variată, pe lângă descrierea propriu-zisă a graiului (dialectului) respectiv, putând fi însoțită și de o listă de toponime și antroponime, precum și de o culegere de texte ilustrative (în transcriere fonetică), de un glosar dialectal (pentru explicarea termenilor întâlniți) și de un indice de nume de materii care ușurează consultarea lucrării. Este recomandabil ca monografia să conțină și fotografii, hărți, desene, planșe ilustrative etc. (eventual sub formă de anexe). În acest fel sunt structurate monografiile alcătuite de către lingviștii școlii bucureștene.

Al. Rosetti stabilea în 1930 principiile pe care trebuie să le urmeze anchetatorul pentru cercetarea monografică a graiurilor:

1. Monografia să fie pur lingvistică; anchetatorul să lase la o parte preocupările de altă natură.
2. Să se insiste cu deosebire asupra graiului generațiilor succesive, culegându-se cuvinte și fraze cu ajutorul unui chestionar lingvistic pregătit dinainte. Numărul de chestiuni depinde de timpul disponibil și de extensiunea pe care fiecare anchetator vrea să o dea cercetării sale. E de la sine înțeles că chestionarul trebuie adaptat la fiecare localitate: dar este absolut necesar ca să se păstreze un fond de chestiuni comun, care vor fi traduse în toate localitățile cercetate. Stabilirea cât mai concisă a stadiului în care se află graiul generațiilor succesive permit lingvistului să aplice faptelor studiate metoda comparativă și să reconstituie studiile lingvistice făcute; căci, în materie de limbă, nu se pot observa trecerile de la un stadiu lingvistic, ci numai momentele de stabilitate.
3. Persoanele care urmează să fie interogate vor fi alese cu băgare de seamă; s-ar culege precizii asupra antecedentelor persoanei interogate: unde s-a născut; unde sunt părinții, bunicii; ce știe despre întemeierea satului (data întemeierii; locuitorii sunt autohtoni sau nu etc.); unde a umblat; cât timp a stat în alte localități.

DE LA TEATRU LA POEZIE...

ROXANA ILONCA, clasa a XI-a B

SPER CĂ NE VOM REÎNTĂLNI

Îți mulțumesc c-ai fost aici
Atunci când n-a fost nimeni.
Tot ce simt sunt licurici
Cu frică de iubire.

Mă doare că te-ndepărtezi
Și știi că trebuie s-o faci
Cu lacrimi eu acum cedez
Stând dincolo de copaci.

Eu n-aș vrea să renunț la tine
Am gânduri mii și mii
Nu ține de mine,
Dar sper că ne vom reîntâlni.

*Dodel din „Marcel et Marcel - Rochii și mantouri”,
adaptare după Alexandru Kirițescu*

EU FĂRĂ TU

Nu ești tu.
Sunt eu,
Pierdută și confuză
În mirosul tainei
Ce-mi rămâne muză.

Nu sunt eu.
Ești tu,
Adevărata marionetă
A toxicității
Care mă mustră.

Dar tot rămân eu
Fără tu
Cum rămâne luna
Fără soare
Pentru totdeauna.

ADEVĂRATUL SOARE

Palma ta e ca o rază
Caldă și strălucitoare.
Vocea ta e ca un vânt
Clară și cutremurătoare.

Părul tău e ca un fulger
Electrizant și luminos.
Sufletul tău e ca un tunet
Puternic și zgomotos.

Tu pentru mine ești ca un soare
Înflăcărat și dulce.
Lasă-mi inima
Cu dorul mă seduce.

Nadia din „Insula” de Mihail Sebastian